

A jak skončí bez něj? Vezme si ochlastu, jako byl náš otec, který ji bude mlátit přesně tak, jak on bil nás dva.“ *I když bývaly i časy, kdy byl jiný, zavzpomínal jsem. Jenže ona si ty doby nepamatovala. I já jsem na ně někdy zapomínal. Bylo to už moc dávno a trvalo to příliš krátce.*

„To je všechno pravda, Reynarde. Měl jsem ale na mysli, jestli už jsi jí to řekl.“

„Dneska si s ní promluví,“ odpověděl jsem a při té představě se mi sevřela hrud. Bylo mi šestnáct, věděl jsem, co dělám, a svým rozhodnutím jsem si byl jistý. Jen jsem netušil, jak to mám vysvětlit devítiletému dítěti.

„Ona to pochopí. Tady nic nezmůžeš, nic nezměníš. Nebude vám o nic lépe. Válka je naše šance na svobodu i bohatství.“

Neodpověděl jsem mu, ale mlčky jsem s ním souhlasil. Oba jsme věděli, čeho mohou a nemohou takoví, jako jsme my dva, v Nartiru docílit. A nebylo toho mnoho.

„Joachim s Ursulou se o ni postarají, než se vrátím. Nenechají ji hladovět. A potom jim to všechno vrátím,“ přesvědčoval jsem spíš sám sebe než Sairuse. Jinou možnost jsem neviděl. Ale i kdyby nějaká byla, ani zdaleka by nepůsobila tak lákavě jako válka.

„Jdeme bojovat i za jejich svobodu. Ještě ti budou děkovat,“ poplácal mě po rameni a vyjel s vozíkem ven z podzemí. „Takže jsme dohodnutí?“ zavolal ještě přes rameno.

„Dohodnutí!“ křikl jsem nazpět. *Nemá smysl čekat na zázrak, stejně se žádný nestane,* pomyslel jsem si. Věřil jsem, že každý z nás má osud ve vlastních rukou. A byl nejvyšší čas, abych s tím svým něco udělal.

1. kapitola

Seděli jsme na zemi ve vojenském táboře, který se rozkládal před hradbami města, a čekali na nějaké pokyny. Uplynul měsíc od doby, co jsme odešli z domu. Příjemný stín lesů a hor vystřídalo horko luk.

Jednou bych tady mohl Arlen koupit dům, zasnul jsem se. *Nový život v novém městě. Zde bychom mohli zapomenout na všechno zlé.*

„Lotren. Královské město. Vzdělání, kultura. Víš, jaké jsou tam bordely?“ zeptal se mě Sairus a tím mě vytrhl ze zamyšlení.

„Ne. A ty taky ne.“

„Přesně tak. Ale povídá se, že v Lotrenu je každý studovaný. Takže určitě i kurvy.“

„A to chceš, aby ti při tom recitovala básně?“

„Ty truhlíku! Na to, že umíš číst, jsi pěkně sprostý. Musí být přece vzdělané ve svém umění. V rozdávání požitků. To nebudou jenom takové ty, co roztáhnou nohy a čekají, až skončíš.“

„No, když myslíš... Já v tom nevidím rozdíl. Podstata je stejná,“ odpověděl jsem.

Sairus však nespokojeně pohodil hlavou a rozhodl se mi to objasnit.

„To máš jako s oblečením. Košile od drahé švadleny i ta, co ti ji Ursula spíchla na koleně, plní stejný účel. Ale mít na sobě jednu, anebo druhou, to úplně rozdílný zážitek.“

„Ať je to, jak chce, ani jeden z vás to stejně nezjistí. Nemáte na to totiž peníze. A teď pojdte, máme se seskupit. Asi nás hodlají konečně vyzbrojit,“ reptal Olan.